

Eva Bačinská, 17 rokov, Dolná Tižina, Dolný Kubín

Posledným vlakom

I. Vlak sa pohol

Zakývala som mu cez okno červenou rukavicou a začala som cestovať.

Bolo mi chladno, ale to z tej tmy, čo tiekla naokolo. V oknách som videla iba seba a svoje myšlienky, ktoré chaoticky poletovali vozňom a odrážali sa od stien. Bola som príliš vyšľavená na to, aby som dokázala vnímať tú jemnú melanchóliu rozptýlenú vo vzduchu. Len taká zvláštna, unavená samota ma nechávala napospas odrazu mojich myšlienok na oknách, ktorý ma oddeľoval od všetkého a všetkých.

„Prídeš ešte?“ spýtal sa vtedy.

„Najskôr tak o rok,“ odpovedala som na celkom očakávaný prejav záujmu.

Otvorila som okno, aby som vpustila trochu priestoru do tejto škatuľovej stiesnenosti. Vystrčila som si kúsok hlavy, ale nebolo vidieť ani tie stopy, čo zanechával vlak vrtajúc do tmy. Vozeň osvetľoval priestor asi pol metra naokolo a čerstvá tma len vyplňala moju vzdialenosť od všetkého a všetkých.

Vlak pribrzdil a dvere podozrivo vrzli.

„To sa nebojíš cestovať takto večer sama? A ešte tak ďaleko?“ opýtal sa vtedy. „Ja by som sa bál...“

„Som zvyknutá cestovať,“ odpovedala som.

„Keď myslíš,“ povedal výraz jeho tváre. „Ja by som to neriskoval.“

Racionálna časť môjho ja sa konečne spamätala a začala sa báť a dohovárať mi, ako mi len mohlo napadnúť nastúpiť do prázdneho vozňa. Prevažujúca časť môjho ja, skôr otupená ako odvážna, sa len presvedčila, že je všetko v poriadku, žiadni teroristi, žiadni uchyláci, a strčila mi hlavu naspäť do neprítomnej pieskovej tmy.

Rozhodla som sa teda na najbližšej stanici presadnúť do vozňa so sprievodcom.

II. Studené ruky

Vstal sprievodca, nižší štyridsiatnik s fúzmi pod nosom, a prešiel sa pomedzi večernými cestujúcimi. Svojím mlčaním zvýšil koncentráciu nevyjadrených myšlienok vo vagóne.

„Dobrý večer, cestovné lístky, prosím,“ nepovedal. Zošuchla som si rukavice, vytiahla som z tašky cestovný lístok a podala som mu ho.

„Tak mi to napíš sem,“ povedal vtedy, keď mi podával škatuľku od cigariet. Zošuchla som si rukavice. Bolo to asi prvýkrát, čo som držala niečo také nechutné a odporné a nezmohla som sa ani na najmenší prejav odmietavého postoja. „Dúfam, že sa to nezmaže,“ dodal.

„Nemáš radšej nejaký papier? Alebo... ruku?“ opýtala som sa. Odpovedal nechápavo-nesúhlasným pohľadom. Na prax predsa nenosí zbytočné papiere a ako budúci kuchár asi nemá vo zvyku čmárať si po rukách. Škoda.

Nech sa to aj zmaže, povedala som si. Teraz nepotrebujem archivovať príležitostné známosti a rovnako ani ja nepotrebujem byť archivovaná medzi jeho známymi, pretože nie som jeho známa. Som neznáma. Naozaj nechcem škatuľku od cigariet, chcem jeho – ruku. Chytiť ju a napísať hoci aj celý svoj životopis. Nepochopil.

„Díky,“ povedal, keď som mu podávala späť jeho škatuľku s mojím nickom na pokec, úplne vyrovnaná s tým, že skončí v najbližšom smetnom koši.

Natiahla som si rukavice na skrehnuté ruky.

Sprievodca si preštudoval môj lístok a vrátil mi ho rovnako bez slova. Schovala som si ho do tašky a natiahla som si rukavice na skrehnuté ruky.

„Prosím vás, aká je šanca, že stihnem rýchlik do Žiliny, keď meškáme?“

III. Anjeli sú nefajčiari

„Tento osobák zvykne meškať,“ povedal mi vtedy, keď som už nervózne hompáľala nohami na vysokej lavičke a kontrolovala staničné hodiny čoraz častejšie. „Raz dokonca nešiel vôbec, čosi sa stalo na trati a my sme museli ísť domov peši...“

Zdeseným pohľadom som sa mu poďakovala za upokojenie. Meškanie práve prekročilo desať minút.

„Podľa mojich výpočtov,“ začal sprievodca dôležito, „meškáme desať minút, na najbližšej stanici sedem minút stojíme, to by sa dalo stiahnuť, na prestup je päť minút... te-o-re-tic-ky by ste ten rýchlik mohli chytiť, odporúčam trikrát Zdravas...“

„Ďakujem... musím ho stihnúť... je to môj posledný...“

Vystúpili sme z autobusu, on prvý, ja za ním.

„Tadeto,“ ukázal a ja som mala pocit, že je to môj anjel strážny v ľudskej podobe, lebo inak by som sa tak rýchlo neorientovala. Nebol veľmi vysoký, skôr zavalitý a ťarbavý, čierne vlasy, tmavé oči, okrúhla hlava. Môj anjel si ako naschvál vybral imidž, ktorý na mňa ani trochu nezaberá.

Vytiahol škatuľku s cigaretami a anjel sa rozplynul v dyme.

„Sorry, že ťa neponúknem, táto je posledná...“

„To nič, nefajčím.“

Sadli sme si na staničnú lavičku, on prvý, ja za ním. Vydýchla som si, že ten vlak ešte nešiel. On vydýchol cigaretový dym.

IV. Odišiel a príde, ja už nie

Vchádzali sme na hlavnú stanicu. Rýchlo som sa obliekla, aby som mohla rýchlo preskočiť na rýchlik.

„Je na druhom nástupišti, aha, už tam stojí,“ ukázal mi sprievodca. „Viete čo, nechodte zbytočne podchodom, to by ste nestihli, tamto je služobný prechod cez koľaje... ešte ho chytíte, len rýchlo... šťastnú cestu...“

Vlak brzdil na môj vkus príliš dlho, otvorila som dvere, stále brzdil, už skoro stál, tak som vyskočila, ale stále len brzdil a škrípala kolesami, trochu sa mi podlomili kolená, lebo ten výskok nebol v smere jazdy, lebo ten služobný prechod je opačným smerom, tak som sa rozbehla cez štrk, prebehla som medzerou v betónovom plote, po betónových paneloch medzi koľajami, symbolicky som sa obzrela napravo a naľavo a bežala som, služobným prechodom na druhé nástupište, vietor mi nafúkal slzy do očí, aby som okrem panelov medzi koľajami nevidela nič, vybehla som na nástupište, tabuľa so smerom, odchodom a meškaním rýchlika sa mi rozpadla v očiach a jasne som videla iba vlak, ktorý práve odchádzal.

Utrela som si slzy a trochu som sa vydýchala. Vlak odišiel a ja som tam chvíľu len tak stála, akoby sa ma to ani netýkalo, akoby som mohla odložiť riešenie na neskôr, akoby som si ukladala do tašky zošit z matiky s tým, že si ten príklad odpíšem ráno v škole.

„Prosím vás, toto bol ten rýchlik do Žiliny?“ opýtala som sa pre istotu jednej čakajúcej.

„Nie, ten ešte len príde...“

Očakávala som príjemné uvoľnenie alebo aspoň kvapku endorfinu do krvi, ale nič také sa neudialo. Stála som tam s nezmenenými nepocitmi a čakala. Na nečitateľnej digitálnej tabuli svietilo pri rýchliku do Žiliny päťminútové meškanie.

„Prídeš ešte niekedy?“ spýtal sa vtedy.

„Nie, už neprídem.“